

Проповед на Неделя на 10-те прокажени

Днешното литургийно свето евангелие разказва за чудното изцеление на десет тежко болни от проказа. Знаем, че проказата е била страшна заразна болест и прокажените са изолирани, всички са се страхували от тях заради болестта им и те не са живяли в градовете. Нещастните болни са преживявали с просия, гонени отвсякъде. По пътя към едно село, Спасителят среща десетима прокажени, които Го молят да ги помилва. Те съзират вече своето изцеление, уповавайки се на божествената власт и безмерно човеколюбие на Божия Син.

Христос веднага им казва да се запътят към свещениците, за да покажат своите белези от излекуваните рани.

Знаем, че според изискванията на Мойсеевия закон, ако някой се изцели от проказа, е длъжен да се яви пред свещеника и той да извърши ритуалите на очистването – с принасяне в храма на две птици или две шилета и ритуално умиване.

И още преди да се е видяло по телата на прокажените изцелението, те тръгват по Христовите думи да идат при свещениците. Словото Господне е слово с божествена власт. Болните не се усъмняват. Знаят, че Наставникът сътворява дивното чудо на тяхното спасение.

Но какво се случва? Те виждат – пред очите им раните им да се затварят, обезобразената плът заздравява. И един от тях, един самарянин, решава да се върне да благодари. Самаряните са другородци приели множество езически обичаи, мразени от юдеите. Но благодарното сърце на самарянина желае да падне ничком пред Учителя, да срещне отново своя Освободител от страданията и болката, да се докосне до Чудотвореца.

Но той е сам.

Той единствен се е върнал да благодари. И Господ пита, макар че знае всичко: *„Как не се намериха и други да въздадат Богу слава, освен този другородец?“*

Да, смекчено, разчувствано и благодарно е сърцето не на някой от изцелените юдеи, а на самарянина.

Затова и Господ му казва: *„Стани, иди си, твоята вяра те спаси“.*

Братя и сестри, и ние сме прокажени, помрачени от язвите на греховете си. И ние очакваме от Господа спасение и милост и изцеление от греха.

И ние ежедневно, ежечасно се радваме на Божиите милости към нас.

Но дали се сещаме да благодарим Богу за всичките Му благодеяния? Не сме ли като изцелените юдеи? Не смятаме ли доброто като дължимо по право, като нещо естествено, което заслужаваме напълно, както си мислим, заслепени от самолюбие и гордост.

Да помним, че благодарното сърце на самарянина го доведе до спасение.

И винаги, винаги да благодарим Богу за всичко. И да казваме с молитва: *„Слава Тебе, Боже! Слава Тебе, Боже!“*

По молитвите на Майката Божия и на всички светии, Бог да ни спаси и помилва. Амин!